

[Estrup]

nes er et godt og rigtigt princip – altså dette, at man skal gå over til mindre farlige stoffer i det omfang, det overhovedet er teknisk muligt – håndhæves og faktisk følges i praksis, for det er selvfølgelig forudsætningen for, at det kan give os den nødvendige garanti for en gradvis afvikling af de skadelige stoffer.

Endelig vil jeg sige, at oplysningspligten og oplysningsretten for de institutioner, der er beskæftiget med arbejdsmiljøet – og det vil selvfølgelig ikke mindst sige BST – er en helt væsentlig forudsætning for at følge den strategi, jeg anførte.

Der vil jeg samtidig gerne tilføje, at jeg ikke har de betænkeligheder, som arbejdsministeren havde med at erklære sig på det punkt – jeg erkender dog, at jeg heller ikke helt har det samme ansvar for at skabe et forlig – men hvis det kan hjælpe, vil jeg da gerne erklære min politiske vilje til at få understreget oplysningspligten og få oplysningsretten håndhævet eventuelt gennem lovbestemmelser.

Lad mig til slut sige, at jeg synes, det dagsordensforslag, hr. Taanquist læste op på Socialdemokratiets vegne, havde mange rigtige ting i sig. Det understreger behovet for en handlingsplan med nogle klare tidsfrister, og det understreger, at det er i indeværende år, vi skal have sådan en handlingsplan. Det synes jeg tilstrækkelig stærkt understreger, hvilken vægt Folketinget lægger på indsatsen over for skadelige stoffer, og derfor synes jeg, det er en god dagsorden.

Jeg har selvfølgelig kun haft kort tid til at lytte til hr. Tommy Dinesens dagsorden, men jeg synes, der i hvert fald var én ting i det, jeg har påpeget om den megen anvendelse af forbud og påbud, som ikke nødvendigvis er den rigtige fremgangsmåde i alle sager, og det er brugen af ordene sundhedsskadelige stoffer. Så vidt jeg ved, er et hvilket som helst stof i overdosis sundhedsskadeligt, og derfor er spørgsmålet, om det ikke er en flokskel at bruge det ord. Det vil jeg bede hr. Tommy Dinesen om at redegøre for, for det må SF jo have gjort sig nogle klare tanker om, når man ikke kan stemme for det af Socialdemokratiet fremsatte dagsordenforslag.

Jeg kan i hvert fald på Det Radikale Venstres vegne sige, at vi kan stemme for Socialdemokratiets dagsordensforslag.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg vil begynde med at sige til hr. Estrup, at jeg for så vidt slet ikke forstår hr. Estrups holdning til SFs dagsorden. Den handler faktisk ikke specielt meget om forbud. Første punkt handler om, at alle sundhedsskadelige stoffer skal mærkes med symboler. Der står ikke engang, man ikke må bruge dem. Der står for så vidt bare, at når et stof er skadeligt, skal de mennesker, der arbejder med det, have at vide, hvad det handler om. De skal ikke føres bag lyset. De skal have at vide, at det er farligt for deres sundhed, hvis de arbejder med det. Det kan jeg ikke se at der er noget som helst håndfast forbudsagtigt i.

Jeg vil derfor indlede med at sige, at vi godt kan stemme for SFs dagsorden, men vi kan også godt stemme for Socialdemokratiets, for jeg synes, der er mange rigtige ting i den. Men det skal jeg vende tilbage til.

Hvad angår de farlige stoffer på arbejdspladsen, vil jeg begynde med at pege på nogle mere overordnede og konkrete forhold, som kan give forbedringer her og nu. Hvad det mere overordnede angår, mener jeg, at det er meget væsentligt, at vi får et ordentligt overblik over de farlige stoffer og materialer på danske arbejdspladser. Det vil sige, at Arbejdstilsynet over for importører og fremstillere meget strengere, end tilfældet er i dag, må håndhæve anmeldebestemmelsen i bekendtgørelser om stoffer og materialer. Kun på den måde kan Arbejdsmiljøinstituttets produktregister jo komme ajour med, hvilke farlige stoffer der anvendes hvor. Den viden, som ligger i produktregisteret, må nyttiggøres for virksomhedernes sikkerhedsorganisation og arbejdsmiljøforskere i langt højere grad, end tilfældet er i dag. Det vil sige, at alt det hemmelighedskræmmeri, der eksisterer i forbindelse med produktoplysninger, må væk.

Endvidere vil jeg, som hr. Estrup også var inde på det, sige, at Arbejdstilsynet må håndhæve arbejdsmiljølovens substitutionsparagraf langt strengere. Det vil sige, at arbejdsgivere er pligtige til at erstatte farlige stoffer og materialer med mindre farlige. Det er arbejdsgiverne, der må dokumentere det, hvis de mener, at det ikke teknisk kan lade sig gøre at indføre et erstatningsstof. I dag er det jo sådan, at også økonomien spiller en rolle, således at man skal have de økonomiske og tekniske hensyn på den ene side og de sik-